

JUHA VUORINEN PUERTO ANUS

DIKDEK
5

BAZAR

**JUHA
VUORINEN
PUERTO
ANUS**

**DIKDEK
5**

BAZAR

© Juha Vuorinen ja Bazar Kustannus 2023
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Sitaatti sivulla 367 The Queen -yhtyeen kappaleesta Bohemian Rhapsody,
jonka on sanoittanut Freddie Mercury.

ISBN 978-952-376-802-4

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

LUKU 1

Baku, Azerbaidžan

Azerbaidžanin rikkain nainen Camala Mammadova pyöritteli käsissään tiikerin penisluusta valmistettua anaalitappia, antoi sitten sen suipompaan päähän äidillisen suukon ja kuiskasi azerin kielellä taikakalulle:

– Sinä senkin tuhma pelastajani, kiitos kaikista niistä kokemuksista, joiden kautta olen saanut kasvaa syvempään ymmärrykseen elämäni tarkoituksesta.

Verevä 70-vuotias miljardööri laski anaalitapin takaisin työpöydällään olevaan valtavaan eebenpuiseen laatikkoon, jossa oli kauniisiin riveihin järjestettynä erilaisia dildoja, hieromasauvoja ja anaalitappeja. Tappi solahti kauniisti sille varattuun syvennykseen. Kolon yläpuolella olevassa laatassa oli päivämäärä 19.7.1956 ja teksti ”Pələng”, joka oli azerin kieltä ja tarkoitti tiikeriä. Kyseessä oli sanan kaikissa merkityksissä taikakalu, joka oli ollut lapsuudesta asti tökkimässä Camala Mammadovan elämää kohtalon viitoittamaan suuntaan.

Helsingin kesäolympialaisten avajaispäivänä, heinäkuussa 1952, Vuoristo-Karabahissa pienessä maalattaisessa majassa maailmaan molskahti tyttö, joka oli vauvasta asti herättänyt kyläläisissä pelonsekaista kunnioitusta. Jo syntyessään naperolla oli päässään keskiaikaista sotakypärää muistuttanut tuuhea musta tukka, ja paksujen kulmakarvojen alta tulitti tuima katse, joka kairasi Sinuhe egyptiläisen kallonporaajan terän lailla syväälle sieluun. Camalan vanhemmat olivat tienneet jo kuopuksensa

ensiparkaisusta, että nyt taisi tulla pullautettua maailmaan jotain hyvinkin harvinaislaatuista, sillä pienokainen erosi kuin yöpäivnäpaisteisista isosiskoistaan. Siinä missä isosiskot olivat rivi suloisia nappisilmäisiä nukkeja, Camala vaikutti voimapesältä, joka olisi voinut työntää ikiaikaiselta paikaltaan Vähä-Kaukasuksen korkeimman vuorijonon Murovdağin, jossa heidän kotikylänsä sijaitsi.

Vanhemmille ei siis ollut mikään megajymy-yllätys, kun tytön ollessa neljävuotias heidän vuoristomajansa oveen kolkutettiin ja sisään astui kolme mystistä porontaljoihin pukeutunutta iättömältä vaikuttavaa naista. Naiset ilmoittivat hölkötelleensä monta kuukautta kaukaa Siperiasta, Volochankan pienestä kylästä, löytääkseen pyhään tehtävään valitun tytön. Camalan vanhemmat tiesivät kysymättäkin, kenestä heidän neljästä tyttärestään oli kysymys.

Kuullessaan naisten äänet pikku-Camala taapersi huoneeseen päästellen kurkustaan omituista poromaista örinää. Nähdessään ja ennen kaikkea kuullessaan tämän eläimellisen pikkutytön naiskolmikko putosi kuin salaman iskeminä polvilleen ja alkoi kasvot kattoa kohden kohotettuina laulaa äänellä, joka muistutti nuoren poron määkimistä. Camala kuulosteli mielteliäänä laulua ja vaipui sitten itsekin transsinomaiseen tilaan keinuttaen silmät ummessa vartaloaan puolelta toiselle mystisen musiikin tahdissa.

Camalan äidin poskia pitkin vierivät kyyneleet. Eivät ne surusta eivätkä ilosta tirahtaneet, vaan jonkin elämääkin suuremman kohtalon hyväksymisestä. Hänen pienellä tyttärellään oli elämäkokoinen tehtävä, joka tulisi vielä muuttamaan monen ihmisen elämän vastaansanomattomalla tavalla.

Maagisen lauluriitin jälkeen naiset paljastivat olevansa Nganasanen šamaaneita ja saaneensa hengiltä viestin, että Vuoristo-Karabahiin oli syntynyt tyttö, jolla oli suuri kosminen tehtävä. Hänen elämäntehtävänsä oli auttaa ihmiskuntaa löytämään kokonaisvaltaisen hyvinvoinnin salaisuus: vapaasti virtaava seksuaali-

energia. Vaikka Camalan isän karheissa sarkahousuissa pullotti naiskolmikon poromaisen pornolaulun turvottama muhkea erektio, hän kimmastui siitä, että hänen lastaan oltiin laittamassa välikappaleeksi joihinkin seksuaalisuuteen liittyviin noitariitteihin. Lempästä hymyilevät naiset jättivät isän vastaväitteet omaan arvoonsa. Yksi heistä kaivoi nahkaisesta pussukastaan aikuisen naisen keskisormen pituisen tuttimaisen esineen ja lausui:

– Ennen kuin ojennan tämän fyysisen maailman ja henkimaailman välille tarkoitetun viestikapulan, haluan kertoa, mistä se on tehty.

Camala tuijotti kiinnostuneena kellertävää puikkoa naisen jatkaessa kertomustaan.

– Me lähdimme tälle pyhälle matkallemme talvella, jolloin on myös siperiantiikerin kiima-aika.

Nainen kohotti esineen ilmaan ja messusi kuin kirkkoisä:

– Tähän siperiantiikeriuroksen penisluusta hiottuun vapaasti virtaavan seksuaalisuuden taikasauvaan on kätkeytynä kaksi voimaa. Suojelus, jonka turvin tiikeri taistelee, sekä primitiivinen lisääntymisvietti, joka noissa jyhlissä petoeläimissä jyllää.

Tämän sanottuaan hän astui lähemmäs Camalaa ja lausui samettisella äänellä:

– Pyhästi kunnioitettu Camala, löydettyään sopivan naaraan uros saattaa muutaman päivän aikana paritella tämän kanssa satakin kertaa. Tämä taikaesine johdattaa sinut ennenkokemattomiin seikkailuihin universaalin seksuaalisuuden ilosanoman levittämisessä.

Tämä riitti riitti Camalan isälle, joka syöksyi räjähtämäsillään oleva etumus muurinmurtajana ulos talosta.

Tilanteen ja Camalan isän lauettua kolme viisasta idän naista pyysivät luvan saada viettää kolme vuorokautta Camalan luona varmistaakseen, että hän oli heidän etsimänsä profeetta. Camalan äiti tiesi tarkistamattakin, että šamaanit olivat löytäneet etsimänsä ja hyväksyi tyyneenä heidän pyyntönsä.

Noiden kolmen vuorokauden aikana naiset nostelivat jääkarhun kohdusta rustatusta repusta esiin esineitä, jotka Camalan isän mielestä näyttivät alkukantaisissa riiteissä käytettäviltä taikaluilta eivätkä lapsen leluilta. Naiskolmikkoo eivät isän huolet häirinneet, kun he keskittyivät tarkkailemaan, mihin kapineista tyttö tarttui tottuneesti ja mitkä hän ohitti kuin kaukiasialainen kuhertajagaselli oman paskansa.

Kolmantena päivänä naiset valmistautuivat viimeiseen ja tärkeimpään kokeeseen, joka paljastaisi, oliko Camala juuri se inkarnoitunut sielu, joka oli tullut suorittamaan suurta karmallista tehtävää.

Šamaanit levittivät Camalan eteen kuusi erilaista noitarumpua ja jäivät uteliaina odottamaan tytön reaktiota. Camalan silmät loistivat kahtena tummana jalokivenä, kun hän pieneksi lapseksi epätavallisen syventyneenä tutki rumpuja ja valitsi sitten niistä väriltään kaikkein vaatimattomimman. Camalan vanhemmat vilkaisivat yllättyneinä toisiaan, sillä vanhemmat siskot olisivat oitis valinneet kirkuvan väriset soittimet.

Perheen kuopus ryhtyi silmät ummessa piirtelemään hellästi etusormellaan rummun pintaan kuvioita. Jokaisella sipaisulla soittimen päälle kiristetty kalvo alkoi supistella, ja rummun sisältä kuului enkelimäinen voihke, kuin Colosseumin katsomollinen nuoria naisia olisi ollut orgasmin partaalla. Šamaanikolmikko siirtyi hitaasti ringiksi Camalan ympärille ja alkoi väännellä vartaloitaan kuin kolme lihaisaa kukan terälehteä, jotka vuoroin avautuivat, vuoroin sulkivat tytön taikateriönsä sisään. Kun kolmikko aloitti taas poromaisen laulunsa, Camalan isä ei enää ehtinyt ulos asti, vaan tuli jo ensimmäisen säikeistön alussa sammakkomaisesti kurnuttaen sarkahousuihinsa.

Šamaanikolmikon varmistuttua, että kyseessä oli henkimaailman valitsema viestinviejä, Camalan äiti pelkäsi, että tytön pitäisi muuttaa naisten mukana Siperian Volochankaan oppimaan

šamaanien tavoille. Vanhempia odotti kuitenkin suuri yllätys. Vanhin šamaaneista ilmoitti, että perheen tulisi laskeutua kevään sulamisveden lailla alas vuoristosta ja muuttaa Kaspienmeren rannalla sijaitsevaan Bakuun, Azerbaidžanin pääkaupunkiin. Kaupungilla tulisi olemaan keskeinen merkitys Camalan sielun-suunnitelman toteutumisessa. Siellä hän saisi kaiken tarvitsemansa koulutuksen ja kohtaisi ensimmäisen monista sielun-kumppaneistaan. Kenestä oli kyse, sitä Nganassanen šamaanit eivät tietenkään paljastaneet, sillä pitihän elämässä yllätyksiä olla, vaikka lähes aina nekin olivat pitkälle ennalta määrättyjä.

Juurisyy siihen, miksi šamaanit vaativat Camalan perhettä laskeutumaan raikkaasta vuoristoilmasta juuri Kaspienmeren äärelle, liittyi öljyyn. Maailman ensimmäinen porattu öljykaivo sijaitsi aivan Bakun helmassa, ja tuolla maan uumenista pulppuavalla mustalla kullalla tulisi olemaan tärkeä sivuosa Camalan elämäntehtävässä.

Kun vanhemmat epäröivät ehdotuksen edessä, Camala tarttui heitä kädestä, tuijotti kumpaakin vanhempaa hypnoottisella katseellaan ja ilmoitti, että heidän tulisi totella šamaaneja. Niinpä Camalan perheellä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin myydä maallinen omaisuutensa ärrävikaiselle naapurilleen Anar Rzaguliyeville. Miesparalla ei ollut kuitenkaan kuitata kauppahintaa kuin antamalla Camalan isälle viisi lampaan turkista valmistettua papakhapäähinettä, jollainen näyttää suunnilleen samalta kuin pitkähiuksisen blondin permanentti olisi mennyt päin persettä. Tällaiset hikiset turkiskypärät päässään Camalan perhe lähti taivaltamaan kuusi yhä kuumemmaksi muuttuvaa päivää 3000 metrin korkeudesta Mrovdag-vuorelta 28 metriä valtameren pinnan alapuolella sijaitsevaan Bakun kaupunkiin.

Camala havahtui lapsuutensa muisteluista tähän päivään ja katsoi edessään olevaa eebenpuista säilytyslaatikkoa. Syvällä sielussaan hän tiesi taas kerran olevansa elämässään jonkin uuden polun

alussa, minkä hän tunnisti niin kehon kuin mielen sisäänsä kahmaiseena levottomuutena. Hän liikkui vasenta kättään laatikon yllä ja hänen suureksi hämmästykseksensä käsi ei pysähtynyt kukaan tiikerin penisluun kohdalla vaan magnetiitista hioutun suipon kiven päällä. Kiven kohdalla olevassa laatassa luki ”Maaginen vetovoima”. Camala oli saanut sen vuosituhannen vaihtuessa samaaneilta lahjaksi ja se oli aina tuonut hänelle mystisellä tavalla syvää rauhaa.

Camala painoi kiven rintaansa vasten ja ryhtyi hengittämään rauhaa sisäänsä. Pian hänen mieleensä avautui kristallinkirkas kuva hetkestä, jolloin hän oli saanut opettajiltaan tämän kiven. Hän kuuli samaanien kertovan, kuinka tähän murikkaan oli kätkeytyneenä avain sekä harmoniseen rauhaan että mahdollisuus päästä tutustumaan siihen ytimeen, jossa sijaitsevat meissä kaikissa sykkivät alkukantaisimmat vietit. Camala liikkui kiveä rinaltaan hitaasti kohti häpykumpuaan. Kiven saavuttaessa tykittävät häpyhuulet Camala pudottautui polvilleen ja alkoi voihkia äänekkäästi. Alkuräjähdyksmäisen orgasmin huipulla hän näki sielunsa silmin tulimeren, joka näytti ensin polttavan kaiken altaan, kunnes liekkien sisältä juoksi penis tulella mies, joka tulisi täydellisesti mullistamaan Camalan elämän.

Orgasmin jälkiväristysten vielä ravisteltaessa Camalan kehoa hän avasi silmänsä, nosti kosteana kimaltavan kiven huulilleen, suuteli sitä ja kuiskasi:

– Luulin jo saaneeni yhteen elämään ihan tarpeeksi seikkailuita, mutta haluatkin heittää minut vielä kerran elämänkouluusi. Sinäkin, senkin tuhma pelastajani.

LUKU 2

Herttoniemi, Annan asunto

Tahdotko sinä, Tapio Annanmies Mäkilä, ottaa housut pois harrastaaksesi syntistä seksiä vielä kun voit? Anna kysyi virnistäen samalla kun tyrkkäsi mut selälleni sohvalle.

Sen jälkeen kun Anna oli alkanut lisätä aamupirtelöihini hörhökaverini Käppersin Perusta tuomaa ihmejauhoa, kullini oli sojottanut kohti kattoa kuin vaarin vanhan kaappikellon viisarit kello kahdeltatoista aina kun Anna vähänkin vihjaisi jotain seksiin liittyvää. Nyt pallinikin tuntuivat olevan pystyssä, joten sain vain mumistuksi:

– Vaikka.

Annan kiskoessa housuja jaloistani mietin, että parin päivän päästä tämä upea nainen olisi virallisesti vaimoni.

Vaikka olimme sahanneet Annan kanssa jo useamman vuoden kahden kodin väliä, sekään ei ollut saanut suhdettamme katkeamaan. Olimme siis suorittaneet eräänlaista rakkauden rasiustestiiä, mutta kun rajustakaan rynkytyksestä huolimatta emme olleet löytäneet toisistamme sellaisia valuvikoja, joihin ei siedätyshoito tepsisi, päätimme panna sukunimeä myöten hynttyyt yhteen. Anna Laine molskahtaisi yhdellä maistraatin siunauksella Mäkiläksi.

Oli elämässäni toinenkin positiivinen muutos. Työnantajani Lars Underbergin asianajotoimistosta tipahteli enää vain rutiini-luontoisia ja vaarattomia toimeksiantoja verrattuna etsivänurani alkupäässä ulkomailla tapahtuneisiin sekoilupotpureihin. Uskalsin siis luottavaisin mielin sitoutua avioliittoon, koska turvallisesti

takana olivat ajat, jolloin kerta toisensa jälkeen päädyin sekopäisen muusikkoduon Händinkäppersin kanssa kaiken maailman hengenvaarallisiin hässäköihin.

Heti ensimmäisellä Underbergin keikalla olin ajautunut Las Palmasissa puukkohippasille marokkolaisten piripäiden kanssa ja hetken kuluttua olinkin ollut jo katselemassa kaikenlaisia perversioita El Broiler -nimisellä rahtialuksella. Näitä kelaillessani lävitseni juoksivat puistatuksen aallot.

– Palelet sä? Anna huolestui huomatessaan hytinäni.

En halunnut alkaa avata El Broilerin kannella näkemiäni orgioita, joiden sairaana sinettinä Händi oli porannut peniksensä saksalaisen merimiehen pakoputkeen. Vielä tänäkään päivänä en tiennyt, oliko kumpikaan miehistä tuolloin biseksuaali, saati tuliko heistä sellaisia tuolla syntisellä hetkellä. Huomasin tilanteen muistelum vaikuttaneen jalkoväliini kuin kuuma vesi pikanuudeliini, joten tyydyin nyökkäämään Annalle.

– Mä käyn hakemassa sulle vähän lämmikettä, Anna sanoi ja katosi lantio keinuen makkarin puolelle.

Voi helvetti, miks mä edes aloin ajatella niitä kahta hörhöä?

Vedin housut takaisin ylös ja nousin tutkimaan pöydälle levitettyjä värikkäitä pikkupusseja, karkkeja ja muuta tilpehööriä, joista alkaisimme Annan tiukalla ohjeistuksella kasata häävieraille lahjapussukoita. Yksi lahjapussiin tuleva elementti oli teepussi. Pidin sitä aika erikoisena valintana, mutta Anna oli paljastanut pussin salaisuuden selviävän vasta avaamalla sen käärepaperin. Itse teepussi oli kuulemma sydämenmuotoinen ja sen sinetissä oli niin siirappinen elämänviisaus, että jos sen upotti kuppiin, ei tarvinnut lainkaan sokeria. Olin niin keskittynyt pussitettavien pikkulahjojen tutkimiseen, etten huomannut taakseni ilmestynyttä Annaa, joka säikäytti mut kuiskaamalla korvaani:

– Mitäs tuumaisit, jos sun pitäis hääyönä avata tällainen paketti?

Käännyin ympäri ja taas kullini oli melkein leukaan asti pystyssä. Anna oli kalsarit kappaleiksi raastava ilmentys. Sen yllä olivat ainoastaan ihonväriset sukkanauhaliivit, läpikuultavan

ohutta kangasta olevat hävyttömän pienet alushousut sekä samasta materiaalista valmistetut täyteläisiä rintoja kohottavat liivit. Käytännössä edessäni seisoj alaston nainen. En saanut kuin yhden sanan suustani.

– Voidaanko?

Anna kääntyi kohti makuuhuonetta ja etusormeaan koukistamalla ilmaisi, että vain seuraamalla tulevaa aviovaimoani tulisin kohta postiluukkuun survotun ilotulitteen lailla. Huumaantunut katseeni porasi edessäni keinuvien pakaroiden välistä pilkahtelevaa samppanjanväristä kangaskaistaletta, joka veti mua luokseen kuin jokin himojeni hinausköysi. Anna kellahti vuoteelle ja levitti kutsuvasti jalkansa. Potkaisin sortsit ja alushousut jalastani ja olin valmiina syöksymään häälahjani kimppuun, kun ulkoa kuului kolme kertaa ruosteista sumutorvea muistuttanut törähdys.

Eih! Ei nyt!

Anna pomppasi äänen kuullessaan pystyyn, paketoj lahjani vauhdilla aamutakkinsa sisään ja sanoi ääneen sen, mitä pelkäsinkin:

– Sun pitää mennä kundeja vastaan. Ne on hankkineet noihin lahjapusseihin jotain ihania juttuja.

Törähdykset tulivat Händikäppersin kukkasin ja rauhanmerkein koristellusta vuoden 1966 Volkswagen Kleinbusista, joka toimi myös sekopääduon keikkalinjurina. Seuraavaksi ulkoa kuului kahden autonoven paukahdus ja vislausta, jollaisella yleensä houkuteltiin hännällään villisti vihtovaa koiraa paikalle. Vedin vittuuntuneena sortsit jalkaani ja paidan ylleni. Anna huomasi ilmeeni, tarrasi edelleen seisovasta kalustani kankaan läpi kiinni ja lupasi:

– Käy äkkiä hakemassa ne kamat, niin pääset nauttimaan kilpin sulhasen palkinnosta.

Kiitos, nyt tää kulli ei laske, vaikka jättäisin sen hissini ovien väliin.

Hissimatkan aikana yritin painella mulkkuani alas, mutta mikään ei auttanut.

Tän täytyy johtua siitä vitun Käppersin tuomasta perulaisesta potenssipulverista.

Samassa hissi pysähtyi, mutta ei alimmassa vaan kolmannessa kerroksessa. Pyörähdin balettitanssijamaisesti ympäri ja painauduin hissin nurkkaan selkä oveen päin. Hissiin astui alakerran Hulda-mummo, joka mut tunnistettuaan kysyi kähisevällä äänellään:

– No, mitäs se Mäkilän kloppi on mennyt tällä kertaa tekemään, kun noin hävettää?

– Eiku ihan vaan teen sulle tilaa, yritin sönköttää kuin pahan-teosta yllätetty pikkupoika.

Tunsin mummon katseen raivaavan miinaharavan lailla krop-paani. Aikansa nurkkaan ahdistettua ruhoani silmäiltyään Hulda kysyi:

– Ainakin korvas ovat palaneet.

Ei Hulda ainakaan värisokea ollut, sillä tunsin molemmissa korvissani hulmuavan polttavan punaiset Kiinan liput. Eivät ne auringosta helottaneet vaan siitä perkeleen perulaisesta potenssi-lääkkeestä. No, ehkä ihan vähän noloudestakin.

Onneksi hissi tömähti pohjakerrokseen. Huldassa täytyi asua jokin pieni pirulainen, sillä se ei tehnyt elettäkään avatakseen ovea vaan kysyi:

– Eikös arvokkaalle vanhemmalle naiselle enää ovea osata avata?

Hivuttauduin seinää pitkin kuin jokin vitun gekko ja tökkäsin oven auki. Hulda vilkaisi piilotettua etumustani ja hymähti huvittuneena.

Vaikka olinkin jäänyt Huldalle täydellisesti kiinni, en kuitenkaan aikonut ottaa sitä riskiä, että ilmestyisin pihalle kasikympin mummon kanssa ohuet puuvillasortsit pullottaen. Jäin hissiin odottamaan, kunnes siveellinen reitti olisi vapaa. Yritin raivoisesti

keksiä keinoa, joka sallisi mun siirtyä ulos jotenkin muuten kuin vatsallani ryömien.

Nyt vaan ajattelet sitä herkkuhetkeä, kun päiväkodin sadistihoitaja pakotti sut syömään uudestaan lautaselle juuri oksentamasi maitoon keitetyn makaronivellin.

Makaronivelli-meditaatio auttoi sen verran, että kehtasin painua pihalle. Valitettavasti liian kireälle kiskomani sortsit hankasivat sen verran kutkuttavasti makumutteria, että stondis pamahti paistovahtimaisesti pystyyn juuri kun pääsin Händin ja Käppersin luo. Händi astui eteeni, antoi luunapin etumukseeni ja totesi:

– Ei perkele, täähän on kovaa ku laminaattilattia!

Painuin kaksin kerroin, sillä napautus tuntui samalta kuin mua olisi lyöty pikkuruisella kellosepän vasaralla mulkunvarteen.

– Mikä vittu sua oikein vaivaa? sain kähistyksi.

Käppers liihotti viereeni, pujotti kätensä takakautta sortsieni sisään ja painoi sormensa persevakooni. Ennen kuin ehdin tehdä mitään, sen sormi risteili jo kannikoitteni välissä ja kaikkein kipeimmän pisteen löydettyään painoi siitä helvetin lujaa. Parkaisin suoraa huutoa, mutta hämmästyksekseni jomotus meisselistä katosi samaa tahtia erektion kanssa.

Anna tappaa mut jos ton noitatemppu vei myös mun erektiot kokonaan.

LUKU 3

Herttoniemi

Händi syynäsi mua kuin amerikkalaissotilas juuri kaali-kuopasta kaivettua Saddam Husseinia ja kysyi:

– Siis aikooks jäbä oikeesti mennä naimisiin, vaikka sun sladdis lakkas just toimimasta?

Nyökkäsin. Händille vastaukseni ei kelvannut vaan se jatkoi:

– Ja niinku naisen kanssa?

Ei vittu, taas tätä kulahtanutta homokuittailua Händiltä. Tää roast ei näköjään lopu ennen kuin ryhdyn parisuhteeseen miehen kanssa.

Liimalettinen ja nykyään enemmänkin rockbändin vegaanibasistilta näyttävä Händi pullisti vatsansa pyöreäksi, silitteli sitä kuin odottava äiti ja lässytti:

– Kaikkien avointen ovien vahtimestari Tapsa Mäkilä menee naimisiin. Söpöö. Tosi söpöö, mut samalla ihan vitun posketon käänne. Eiks niin, et tää on sellanen niinku pakkoavioliitto?

Händin aisapari ja Händikäppers-yhtyeen toinen jäsen Käppers, joka muistutti vuosi vuodelta yhä enemmän ihailemaansa Mahatma Gandhia, sieppasi Händiä korvasta kiinni, väänsi sitä kuin liian tiukkaa pullonkorkkia ja murahti:

– Kahden ihmisen avioliitto on aina siunaus, varsinkin jos siihen päädytään siunatussa tilassa.

Sitten hän kääntyi puoleeni, hymyili lempeän buddhalaismunkin tapaan ja kysyi:

– Niin, millaisia palveluksia tuo enkelimäinen Anna toivoikaan meiltä?

Ennen hissiin sulloutumistani Anna oli tähdentänyt mulle, että odotti kaksikon esittävän meille jonkin ikimuistaisen laulun hääjuhlassamme. Mikäli kappale olisi Händikäppersin omaa tuotantoa, se olisi taatusti sellainen.

– Niin, meillä on tosiaan häät tulossa ja Annalla oli siihen liittyen yksi toive, aloitin varovasti.

– Vaan yks? Händi pettyi. – Siitä saakka ku mä näin ekan kerran sen jokaisen äijän liukkaan päiväunen, oon ollu ku partio-poika valmis toteuttamaan sen jokaisen toiveen. Harmi vaan et sä tulit sählään siihen väliin.

Joku toinen mies olisi tässä tilanteessa lyönyt Händiltä lyhdyt sinisiksi, mutta olin vuosien varrella oppinut, että tuollaiset perverssit puheet olivat vain Händin kaunein tapa ilmaista, millaisen naisen olin löytänyt elämäni.

– Niin, Anna haluais et te esittäisitte meille jonkin biisin. Joko omanne tai ainakin oman versionne jostain tutusta biisistä.

Händin silmät alkoivat loistaa, se veti keuhkonsa täyteen ja ryhtyi hoilaamaan *Heili Karjalasta* -laulun nuotilla:

– Hei persauksesta reiän minä löysin, löysin reiän, pienen pyöreän...

Painoin kädet korvilleni ja karjaisin:

– Lopeta! Pitiks sun pilata tääkin? Sä teet ton vittu tahallas, kun tiedät et toi sairas renkutus jää jauhamaan moneksi päiväksi mun päähän. Mikä sua oikein vaivaa?

Händi kääntyi kiireesti Käppersin puoleen, venytti sormilla toisen silmänsä luomet aivan auki ja pyysi:

– Kato äkkiä, nopeemmin, näät sä mussa mitään vaivoja?

Käppers painoi oman silmänsä niin lähelle Händin silmää, että jos ne olisivat olleet kaksi biljardipalloa, olisi kuulunut kolahdus. Käppers tihrusti hetken silmää ennen kuin totesi:

– Päällisin puolin näyttäisit olevan aivan briljantissa kunnossa.

Händi astui eteeni saastaisilla sormilla pakkoavaamansa silmä punoittaen ja alkoi vaahdota:

– No ni. Nyt kuulit tiukkaa faktaa. Mua ei vaivaa mikään. Lue huulilta. Mua ei vit-tu vai-vaa mi-kään.

– Paitsi välillä vahvat sormeni, Käppers muistutti ja teki ilmahierontaa hartioille.

– Nii, ja joskus jos oon istunu liian pitkään funtsimassa maapallon pyöreyttä risti-istunnassa, niin sillo on pitäny vähän vaivata kassien juuria, Händi sanoi ja ryhtyi haromaan sormenpäällään ilmaa kuin olisi tehnyt ilmahierontaa kiveksille.

– No ei sun todellisia ongelmia kyllä voi nähdä vain vilkkaamalla jotain silmämunaa, erehdyin tokaisemaan.

Käppers nosti lempeästi kätensä pystyyn.

– Jos sopii, niin avaan hieman käyttämäni iirisdiagnostiikkaa.

Iirisdiagnostiikkaa? Sellaisellahan ton nupin todellinen terveyden-tila selviääkin.

– Niin, siis minähän olen opiskellut iirisdiagnostiikkaa Laoisin kreivikunnan pääkaupungissa Portlaoisessa Leinsterin historiallisessa provinssissa Irlannin saaren keskiosassa.

– Siis väität sä, että sul on jokin irlantilainen silmälääkäriin tutkintokin? hymähdin.

Käppers ei vastannut kysymykseeni vaan ohitti sen hyppäämällä kokonaan toiseen aiheeseen kysymällä:

– Kuinka perinpohjaisesti muuten tunnet Portlaoisen historian?

– No en varmaan kovinkaan hyvin, kun kuulen ensimmäistä kertaa elämässäni moisen nimen, erehdyin tunnustamaan, ennen kuin tajusin mitä olin mennyt tekemään.

Käppers otti oikean käteni kahden kätensä väliin ja alkoi syntejäni siivoavan papin äänellä lausua:

– Tämä on siis onnenpäiväsi. Päivä, jona ilmoitit meille suuren ilon kertomalla naima-aikeistasi ja jonka aikana vielä ilahdut myös itse oppimalla piskuisen pätjän Portlaoisten historiaa

No niin, ja nyt tulee sen pituinen luento, että Anna ehtii vaihtaa ne seksihepenensä kotoisaan oloasuun ja voin unohtaa kaikki sensuellipuuhat.

– Oletko valmis raottamaan sen verran tietopankkisi holvin ovea, että voin heittää sinne julmetun lastini? Käppers jatkoi tenttaamistani.

Nielaisin pienen palan kuvotusta ja nyökkäsin miettien, että jos kieltäytyisin moisesta historiallisesta lahjasta, tämä tapaaminen kestäisi iltaan asti.

– Katsohan, siellä sijaitsee 1830-luvulla rakennettu Portlaoisen äärimmäisen tiukasti vartioitu kuritushuone, joka on yksi vanhimmista Irlannin edelleen toimivista vankiloista. Sen E-lohkossa säilytettiin useita väliaikaisen IRA:n vankeja. Ymmärrätkös, terroristeja. Oikein huonotapaisia poikia.

– Okei. Ja miten tää liittyy Händin silmään? hoputin.

Käppers nosti taas sormensa pystyyn.

– Tiedätkö edes mikä on tuon vankilan nimi iiriksi? Käppers innostui.

– No oisko vaikka Portlaoise Prison?

– Vastauksesi on fantastinen, mutta valitettavasti se ei käy tähän kysymykseen. Haluaisitko kokeilla uudestaan?

– Ei tarvii, kerta riittää hyvin, tuhahdin.

Händi silmäili mua huvittuneena ja naurahti:

– Niin, sähän ootkin tottunut siihen, et pääset kokeileen aina vaan yhen kerran.

Katsoin anovasti Käppersiä, että tämä sulkisi bändikaverinsa suun vaikka mietoa väkivaltaa käyttäen, mutta mies lausui kuulostaen siltä kuin sillä olisi ollut suu täynnä viskiä:

– Príosún Phort Laoise. Se on iiriä ja tarkoittaa Portlaoisen vankilaa.

Vuosien saatossa Käppers oli paljastunut melkoiseksi kielitaituriksi, vaikka itse taitojaan vähätelikin. Esimerkiksi ollessamme Turkissa se oli pahoitellut, kun ei ollut osannut kaikkia noin kolmeakymmentä turkkilaista kieltä.

– No joko nyt voidaan mennä siihen silmähommaan? huokaisin. Taas kerran Käppersin sormi oli ilmassa.

– Ihan kohta, mutta ensin haluan kertoa, mikä on eksoottisin koskaan kyseiseen kuritushuoneeseen salakuljetettu asia.

– Mä tiedän, mä tiedän! Händi hihkui näyttäen yli-innokkaalta esikoululaiselta heiluttaessaan kättään. – Rambutaani. Se on ihan saatanan eksoottinen hedelmä.

Käppers hymyili.

– Yhdestä sellistä löytyi elävä undulaatti, Käppers paljasti ja teki samalla tiputanssin liikkeitä.

Händi ei ollut pysyä nahoissaan.

– Ei jumalauta, Händi hyppäsi riemuissaan ilmaan. – Oliko joku tunkenut papukaijan anneliinsa?

Käppers jatkoi lempeää hymyilyään.

– Undulaatti toki kuuluu papukaijoiden lahkoon, mutta tämä yksilö tuotiin vankilaan naapuriluukussa.

– Naapuriluukussa? Händi sydämistyi. – Eihän perseen vieressä ole mitään vitun naapuriluukkaa. Vai oliko joku teipannu sen tipityyn säkkiensä väliin?

– Kuka sanoi, että sen salakuljetti mies? Käppers virnisti.

Händin kasvoille kohosi hurmioitunut hymy, kun se ymmärsi Käppersin vihjeen. Händi iski yläfemman bändikaverilleen.

– Ihan parasta a-luokan aviovaimoainesta. Toi on tosirakkautta. Roudata äijälleen pulu pillussa, Händi julisti samalla kun sen etumus alkoi pullottaa.

Ei helvetti, taasko ton julkinen seisottelu alkaa?

– Miettikää vähän miten nerokas veto, Händi jatkoi fiilistelyä.

– Sen äijän ei tarvii ku ottaa undulaatti yhteen kouraan ja kyrpä toiseen, nuuhkaista kerran sitä tsirpitintä ja alkaa hakata reikä päässä hanskaan. Melkeen ku sais oikeeta pillua.

Händi onnistui aina manipuloimaan mielikuvitukseni sellaiselle taajuudelle, joka näytti kaikki sen sairaat visiot teräväpiirtona mielessäni. Nyt yritin turhaan hangata mielestäni kuvaa leukaan asti tatuoidusta irkkurikollisesta runkkaamassa undulaatti kourassa.

Yhtäkkiä Händi veti housunsa alas, työnsi sormensa melkein peräaukkoonsa ja sanoi Käppersille pyllistäen:

– Sul kun on se irlantilaisen iiriksen tutkijan pätevyys, niin viittisit sä tsiigaa, et onks mun pöllönsilmässä mitään muuta vikaa, ku et se haisee välillä saatanasti skeidalle?

Toisin kuin Händi, mä muistin, että seisoiimme herttoniemeisen kerrostalon parkkipaikalla, jossa kulki jatkuvasti ihmisiä.

KAVAN ODOTETTU DIKDEK-SARJAN VIIDES OSA!

Kaikkien avointen ovien vahtimestari Tapsa Mäkilä on menossa naimisiin sulokkaan Annansa kanssa. Tapsan elämää varjon lailla seuraavalle sekopäädulle Händikäppersille tulee kiire järjestää poikamiesjuhla, mikä herättää juhlakalussa odotuksen sijasta orastavaa paniikkia.

Onneksi asianajaja Lars Underberg tuo helpotuksen tarjoamalla sulholle työkeikan azerbaidžanilaisen asiakkaansa huvilalle Inkooseen. Keikka haiskahtaa epäilyttävästi luvattomille bisneksille, mutta se ei ole mitään verrattuna siihen käryyn, joka syntyy, kun Händin ja Käppersin itsensäkin yllättäneet yllätyspolttarit pääsevät roihahtamaan kunnolla liekkeihin.

Haistettuaan vaaran merkit huvilan omistaja Camala Mammatorova, erotiikkalelutehtailulla miljoonansa moninkertaistanut öljypohatan leski, ottaa ohjat osaaviin käsiinsä. Kuka lopulta pelastaa kenet, ja miltä? Juha Vuorisen viidennessä DikDek-romaanissa pyritään purjehtimaan kohti avioliiton satamaa, mutta kurssi luiskahtaakin syvälle Puerto Anúukseen.

ISBN 978-952-376-802-4 84.2

bazarkustannus.fi